

Petru Kolomeitev
Preot – Psiholog

CARTE
despre
FEMINITATE

Traducere din limba rusă:
Florentina Cristea

EDITURA EGUMENIȚĂ
2019

Despre autor

Petru Kolomeițev este preot la biserica cu hramul Sfintilor Doctori fără de arginti Cosma și Damian din Șubina.

Este psiholog creștin și lucrează în domeniul psihologiei speciale și corecționale și în consilierea parohială.

Este decanul Facultății de Psihologie a Institutului Ortodox „Sfântul Ioan Teologul” din Moscova din cadrul Universității Ortodoxe Ruse.

Este preot al centrului de reabilitare („În vizită la Habarnam”) pentru copiii orfani grav bolnavi – pacienți ai Spitalului clinic pentru copii și duhovnic al Centrului de șanse egale pentru copiii orfani „Вверх” („În sus”).

Cuprins

Din partea autorului. Puterea femeii	5
Capitolul I. Ce este feminitatea	15
<i>Fidelitatea</i>	16
<i>Pacea</i>	19
<i>Armonia și frumusețea</i>	24
<i>Pseudofeminitatea (falsa feminitate)</i>	27
Conceptia creștină	34
<i>Un model de feminitate</i>	34
<i>Treimea – modelul unității</i>	36
<i>Izgonirea din rai și ospățul de nuntă</i>	38
Răspuns la o idee denaturată	47
Capitolul al II-lea. Feminismul: capriciul femeilor răsfățate	51
<i>Trei revoluții</i>	53
<i>Distrugerea căsătoriei tradiționale</i>	59
<i>Cine e în casă șeful</i>	63
Feminismul extremist: împotriva celor trei „K”	67
<i>Kirche: componenta anticlericală</i>	68
<i>Kinder: childfree</i>	71
<i>Küche: managementul vieții în comun</i>	73
Unisex sau Dreptul de a alege	76
Despre superioritatea sexului feminin față de cel masculin	80
Capitolul al III-lea. A-l înțelege unul pe celălalt	85
<i>Rezultatul și procesul</i>	86

Respect pentru oameni și cărti	
<i>Cum ne ascultăm unul pe celălalt</i>	88
<i>Cum mânăcăm</i>	89
<i>Intimitatea</i>	90
<i>Cum vedem noi despărțirea</i>	91
<i>Concentrarea și caracteristicile atenției</i>	94
<i>Sistematica și multifuncționalitatea</i>	97
<i>Intelectul emoțional</i>	100
<i>Planul alcătuit și improvizarea</i>	102
<i>Creativitatea și armonizarea</i>	103
<i>Alergătorii de viteză și maratonistele</i>	106
<i>Căderile emoționale</i>	106
<i>Despre cadouri</i>	112
<i>Capriciile trandafirului sau „Du-te, dar nu știu unde, adu-mi, dar nu știu ce...”</i>	114
<i>Frumusețea cere</i>	116
<i>Împărțirea rolurilor în familie</i>	119
<i>Stereotipurile și arhetipurile</i>	124
<i>Femeia puternică</i>	129
<i>Simbiozele creative</i>	133
Capitolul al IV-lea. Vocația femeii	137
<i>Când nu există nici un răspuns la chemare</i>	140
<i>Din ce este alcătuită vocația</i>	142
<i>A fi fiică</i>	142
<i>A fi soră</i>	143
<i>A fi soție</i>	143
<i>A fi bunică</i>	149
<i>Slujirea femeii în Biserică</i>	150
<i>Rolurile sociale</i>	161
În încheiere. A-ți găsi vocația și a schimba lumea	165

Respect pentru amărți și cărti
străfundurile noastre ca posibilitate și ca vocație. Noi trebuie să îl căutăm în noi însine pe acest om, să îl găsim în noi însine pe acest om și să îl protejam aşa cum Maica Domnului L-a protejat pe Mântuitorul când El era în iesle, cum L-a păzit când El era un Prunc și cum L-a apărat când El era Copil”¹⁴. Pe această cale ne așteaptă o mulțime de întrebări dificile, încuietoare, răspunsurile la aceste întrebări nădăjduind că le va da, în parte, această carte. Cum poate fi înțeleasă feminitatea? Cum pot fi tratate feminismul și emanciparea și este adevărat că Biblia îndeamnă la înrobirea femeii? Ce diferențe există între bărbați și femei și care este Pronia lui Dumnezeu față de ei? Iar acum le vom lua pe toate la rând.

¹⁴ Mitropolit Antonie de Suroj, *Taina iubirii*. Sursa electronică: Predanie.ru. Mediateka. Site: URL: <https://predanie.ru/antonijsurozhskiy-blum-mitropolit/book/74247-tainstvo-lyubvi/> (data accesării: 10.05.2017).

Capitolul I

CE ESTE FEMINITATEA

Când se spune: „Feminitatea este întotdeauna la modă”, noi suntem de acord și ne închipuim niște rochii, care accentuează demnitatea figurii feminine, niște siluete grațioase, niște linii delicate...

Admiteți, totuși, că a fi feminină nu este deloc ușor, și nici practic în lumea noastră crudă. „Toate aceste fasoane sunt necesare numai pentru a atrage atenția sexului tare – spune o femeie. – Trebuie să fii om și să te îmbraci normal, comod, omenește, altfel te vei simți ca un fluture înfipt într-un ac”.

Feminitatea este percepță ca ceva neînsemnat, superficial. Mai mult decât atât, mi s-a întâmplat să întâlnesc femei, care considerau că feminitatea a fost născocită de bărbați pentru confortul lor. Apare întrebarea: dar ce înțelegem noi, în general, prin feminitate și de ce vorbim astăzi despre ea?

Mulți sunt gata să o definească ca non-masculinitate. Se creează impresia că feminitatea este ceva secundar, ca și cum în împărțirea trăsăturilor umane cele mai bune i-au revenit bărbatului. Și femeii ce i-a rămas? Slăbiciunea, capriciozitatea, nestatornicia...

Există și o definiție cu totul pozitivă a feminității. Aceasta este ceva ce are o valoare independentă, de durată și, în primul rând, este ceva de care bărbatul are nevoie.

Feminitatea și masculinitatea – aceasta este o împărțire a rolurilor între bărbat și femeie, care s-ar completa reciproc unul pe celălalt. De aceea și apare dorul femeii după masculinitate.

Printre studenții din anii superiori ai Universității noastre ortodoxe s-a efectuat un studiu, al cărui scop a fost definirea trăsăturilor feminității. Cei interogați au evidențiat trei calități, considerate a fi caracteristice: fidelitatea sau statornicia, pacea și armonia.

Fidelitatea

Mulți socotesc fidelitatea calitatea de bază a femeii, deși aceasta contrazice oarecum părerea despre femei ca ființe schimbătoare. În realitate, ne-statornicia și capriciozitatea, putem spune, sunt o continuare chiar a acelei fidelități, latura ei opusă.

Bărbatul trăiește cu jumătăți de măsură, cu paliative¹⁵, este gata să meargă pe calea compromisurilor. De exemplu, dacă unui bărbat îi place o femeie, dar din anumite motive ea nu poate deveni îndată soția lui, el se mulțumește pe deplin cu această variantă, posibilă în etapa de față, a relațiilor, căci mai bine așa decât deloc. Iar femeia, de obicei, nu face compromisuri, ea caută o relație nu pentru viitorul apropiat, ci pentru toată viață.

Vă dați și dumneavoastră seama cât de ridicol sună fraza: „Pentru a doua comandă de rochie de mi-

¹⁵ Paliativ – (fr. *palliatif* din lat. *pallium* – acoperământ, mantie grecească, haină) soluție, măsură, care rezolvă temporar sau aparent o situație dificilă.

reasă la salonul nostru vi se oferă o reducere de cincizeci la sută, iar pentru a treia comandă de șaptezeci la sută!”. Legendara rochie de mireasă este unică. Mireasa în timpul pregătirilor de nuntă este călăuzită de principiul „o dată în viață” și, prin urmare, cum să te desfășori aici fără rochie, ședință foto, limuzină? Felul în care vede femeia nunta, se află dincolo de limitele judecății sănătoase, ale logicii.

Eu am avut parte de o întâmplare foarte comică: o pereche a întârziat la slujba de cununie. Cântăreții deja voiau să plece, ajutoarele din biserică puseseră mesele pentru cei fără adăpost. În cele din urmă, eu mi-am luat inima în dinți, am sunat-o pe mireasă și i-am spus că noi am luat hotărârea să facem slujba cununiei a doua zi, întrucât corul așteaptă de două ceasuri, toți avem treabă și este timpul să punem masa pentru cei săraci. Răspunsul ei a fost foarte scurt: „Acum e prea târziu!”. În mintea mea, firește, a apărut întrebarea: „De ce e prea târziu?”. Eram curios care anume era motivul pentru care nu mai putea fi amânată cununia. Și ea a spus: „Abia am ieșit de la coafor”. Era clar că acea coafură a doua oară nu avea să o mai facă. Eu le-am explicat situația fetelor din cor și ele au dat din cap înțelegător: „Bine... Să așteptăm”. Am așteptat și cununia a avut loc.

Femeia este capabilă să își păstreze fidelitatea mulți ani.

Penelopa a petrecut ani buni în așteptarea soțului său, a vicleanului Odiseu, erou al războiului troian. Nici o veste nu avea de la el, fiul lor în acest timp se făcuse mare, ea era atacată de o întreagă ar-

mată de peștori, care i-au ruinat casa, mânând și bând pe cheltuiala gazdei și îndemnând-o la căsătorie. Firește că ei erau atrași în mare măsură nu atât de soția lui Odiseu, cât de bogăția casei lui și, în primul rând, de statutul de rege al Ithacăi. Fidelitatea Penelopei, în principiu, nu este pragmatică, nu este logică: din punct de vedere politic ar fi fost mai rentabil ca ea să se căsătorească din nou și nimeni nu ar fi condamnat-o pentru acest lucru. Totuși, femeia a ales să aștepte timp de douăzeci de ani, călăuzită fiind de alte priorități, de altă paradigmă a vieții.

Încă o poveste de iubire, care nu este pragmatică, o descrie Henrik Ibsen în piesa *Peer Gynt*. Solveig s-a îndrăgostit de Peer, un om impulsiv și egoist. El nu a prețuit iubirea ei și a pornit în lumea largă în căutarea sensului vieții, iar când s-a întors, ruinat și devastat, s-a dovedit că Solveig a fost singurul om care a continuat să îl iubească și să îl aștepte în toți acești ani. El a găsit-o în aceeași colibă, în care a lăsat-o, și ea, în esență, l-a făcut să își revină în fire. Ea a văzut în el încă de la început o frumusețe, ceva neomenesc, ceea ce nici el, nici cei din jur nu bănuiau, ea a recunoscut personalitatea lui lăuntrică profundă, căreia i-a și rămas fidelă toată viața.

Mai poate fi amintită povestea de dragoste a nobilului și exploratorului rus Nicolae Rezanov și a Concitei, fiica comandantului cetății din San Francisco, relatată în opera rock *Juno și Avos*. Eroii se iubeau unul pe celălalt, dar căsătoria era imposibilă din cauza diferenței de religie: logodnica era catolică. Logodindu-se cu fata, Rezanov a plecat

la Sankt-Petersburg să îl roage pe împărat să mijlocească către Papa de la Roma, ca acesta să le dea permisiunea de a se căsători, dar pe drum s-a îmbolnavit de pneumonie și a murit în apropiere de Krasnoiarsk. Concita, în ciuda vestii despre moarte logodnicului ei, a așteptat întoarcerea lui timp de treizeci și cinci de ani, respingând multe oferte avantajoase și, în cele din urmă, s-a călugărit.

În contextul biblic simbolica fidelității întotdeauna a fost legată de căsătorie. Domnul spune că, atunci când Israel s-a abătut către păgânism, el a desfrânat cu dumnezei străini¹⁶. Uneori vedem că Însuși Domnul Se poartă ca o soție geloasă față de soțul infidel și îl mustră pe Israel că L-a trădat. Principala doavadă a credinței față de Dumnezeu este tăierea împrejur, tot un ritual de nuntă, prin care băiatul se transformă în bărbat. La fel și bărbatul o transformă pe fată în femeie și astfel se săvârșește un ritual de credință.

Pacea

Femeia, de obicei, evită conflictele. Principiile femeii sunt orientate spre perpetuarea vieții, dezvoltare, educație. Într-o atmosferă de discordie îndeplinirea acestor obiective este dificilă. Femeia cel mai adesea acționează ca un împăciuitor: îi împacă pe copii, îi influențează pe tatăl lor în bine. Conflictul năruie pacea femeii și ea tinde să restaureze pacea.

¹⁶ Vezi: Ieșirea 34, 15; Deuteronomul 31, 16.

În Caucaz, de exemplu, era un obicei nemaipomenit de interesant. Dacă izbucnea un conflict între bărbați și se scoteau pumnalele din teacă, vărsarea de sânge o putea opri, de fapt, numai femeia, descoberindu-și capul și aruncând basmaua între ei. Și pumnalele se retrăgeau imediat. Există dovezi despre faptul că obiceiul se păstrează și astăzi.

Un exemplu de restabilire „în masă” a păcii de către femeie poate fi socotită uimitoarea faptă a sabinelor. Aceasta o povestește Titus Livius în *Istoria Romei de la întemeierea ei*. Când orașul a devenit atât de puternic încât putea deja să reprezinte o amenințare militară, Romulus a înțeles că „în cetate nu erau femei, romani nu aveau cu cine să se căsătorească, nu puteau întemeia familii și, deci, viitorul orașului era nesigur. Regele trimise soli în orașele vecine, dar aceia se întoarseră fără nici un fel de izbândă”¹⁷.

„Romanii erau cumplit de necăjiți – continuă istoricul – și Romulus, ascunzându-și necazul, dădu apoi de veste pretutindeni că romani vor organiza niște serbări, nemaipomenite până atunci, în cinstea lui Neptunus Equester, zeul protector al tagmei calverilor. Noua sărbătoare fu numită «Consualia» și se începură mari pregătiri pentru ca niciuna să n-o întreacă în măreteie. În ziua amintită, dis-de-dimineață, o multime uriașă înnegrea câmpia de la

¹⁷ Titus Livius, *Istoria Romei de la întemeierea ei*, vol. I, Editura „Știință”, Moscova, 1989. Sursa electronică: *Istoria Romei antice*. Site: URL: <http://ancientrome.ru/antlitr/t.htm?a=1364000109> (data accesării: 14.06.2017).

porțile Romei. Erau din toate neamurile, dar cei mai mulți erau sabini, care locuiau cel mai aproape. Veniseră oamenii cu familiile lor, căci toți erau curioși să vadă serbările și chiar noul oraș despre care auziseră atâtea. Când toată lumea era mai puțin atentă să-auzit o trămbiță sunând într-un anume fel, pe care n-au băgat-o în seamă decât cei care așteptau semnalul lui Romulus. Unii, grăbiți să se însoare, însfăcau la întâmplare câte o fată, o azvârleau pe umăr și fugeau cu ea în cetate. Alții, mai bogăți, își luaseră cu ei doi-trei sclavi, care să-i ajute să fure o fată mai frumoasă, iar alții ceruseră sprijinul prietenilor lor, promițându-le că altădată îi vor ajuta și ei.

Fapta aceasta era așa de neașteptată încât unii părinți nici nu băgaseră de seamă. Cei care încercau să-și apere fiicele fură azvârliți cât colo de voinicii romani și se îscă o învălmășeală, care-i împiedică să mai urmărească pe răpitori. Iar ostașii lăsați aici pentru pază de Romulus împiedicau pe străini să pătrundă. Când socotiră ei că toți romani să au întors, mai dădură iar năvală să-i împrăștie și să-i îndepărteze pe ceilalți, apoi se retrăseseră repede și marile porți de bronz se închiseră. Oaspeții plânseră, blestemără, bătură cu pumnii în porți, dar zadarnic. Veniseră fără arme, iar porțile rămaseră închise; până la urmă trebuiră să plece la casele lor. Înlăuntrul cetății, alte plânsete, bocete, ba chiar și încercări de sinucidere.

Fetele se așteptau la ce poate fi mai rău: o viață tristă de roabe în necinste și lipsuri. Se mirară foarte mult când cei care le răpiseră să au purtat frumos cu ele și nu mai știau ce daruri să le dea pentru a le

intra în voie. De altfel, Romulus însuși, zile în sir a trecut pe la fiecare casă și a explicat fetelor că numai trufia părintilor lor, care s-au împotravit căsătoriei, le-a adus aici și că vor fi respectate și nimic nu se va face fără voia lor. Dacă nu-l plac cu nici un preț pe cel în casa căruia se găsesc, atunci vor putea merge libere la un altul, iar cea care nu va voi cu nici un preț să rămână la Roma, peste o lună sau două va fi trimisă părintilor ei. Dar aşa ceva nu se întâmplă. Fetele, văzând că sunt libere și respectate, începură să privească cu alți ochi pe răpitorii lor, îi găsiră frumoși și viteji, buni. A fost destul ca una să vrea să se căsătorească și îndată toate s-au pornit.

Dacă în Roma, treptat se instaurase liniștea și chiar voioșia, în afara jalea era deosebit de mare. Poate nu la toate popoarele vecine de unde dispărușeră câteva fete, care și-așa mai erau furate, cât la sabini, cărora li se răpiseră mai bine de șase sute de fecioare. Sabinii se pregătesc de război, își strâng arme, se organizează, își caută aliați. Au trecut multe luni până când totul a fost gata și o mare oștire s-a mișcat spre Roma în frunte cu Titus Tatius, regele sabinilor. Pe când ei jefuiau ogoarele romanilor, Romulus cu oștirea sa i-a atacat cu multă vigoare, l-a ucis pe rege în luptă și i-a împrăștiat și alungat. Dar părinții fetelor răpite nu s-au lăsat. Îmbrăcați în doliu, plânsi, au cutreierat toate cetățile din Latium și mai departe, făcându-și rost de numeroase ajutoare. O oștire și mai numeroasă s-a îndreptat spre Roma. De astă dată, dușmanii au înaintat cu prudentă și prin vicleșug au reușit să ocupe cetățuia Roma.

Dar nici romanii nu s-au descurajat, s-au ridicat ca un singur om și au pornit furioși să recucerească fortăreața. La picioarele zidurilor s-a pornit o luptă pe viață și pe moarte. Deodată, din oraș, pe câmpul de luptă năvăliră sabinele, cu părul despletit și veșmintele sfâșiate, implorând când pe părinti, când pe soți să nu se facă de rușine, mânjindu-se cu sângele ginerilor sau al soților lor. – Mai bine să pierim noi decât să trăim fără voi, rămânând văduve sau orfane! Toată zarva luptei se potoli, ostașii de ambele părți lăsară armele jos. Sabinii se căutără cu fiicele și surorile lor, se îmbrățișară și plânseră, apoi se hotărâră să se întoarcă acasă, lăsându-le pe ele la soții și la căminele lor. Hersilia rugă pe soțul ei Romulus să-i ierte pe sabinii pe care îi prinsese mai înainte și să le dea voie la cei care ar voi să se așzeze în Roma.

Regele se încovi. Roma își spori populația și puterea. Alți zeci de tineri plecară în cetățile vecine și mai îndepărtaște să-și caute soții și puțini dintre ei mai erau acum refuzați. În curând casele și străzile Romei se umplură cu copii, iar până la sfârșitul domniei și vieții sale Romulus avu bucuria să vadă sute de oșteni tineri”.

Puțini știu că Premiul Nobel a apărut în lume datorită unei femei – Bertha von Suttner¹⁸. În anul 1889 a apărut cartea ei *Jos armele!*, care povestește

¹⁸ Bertha Sophia Felicita von Suttner a fost o scriitoare austriacă, cunoscută pacifistă și prima femeie laureată a Premiului Nobel pentru Pace.